

Minningarorð um Elis Poulsen

Mikudagin 22. juli var júst eitt ár runnið síðani mín trúgv og kæri vinur Elis lat eyguni aftur á seinasta sinni. Løtan tá vit stóðu kring sjúkrasongina á Lands-sjúkrahúsinum stendur brend í minnið mitt. Bert tveir dagar frammanundan hevði hann ligið og lurtað eftir sínari elskaðu sending Upp á Tá. Dansebandstónleikurin var liv hansara og hann fylgdi honum allan vegin, eisini tá hann fór um sýnina.

Elis og eg vóru vinmenn í nógv ár. Tað byrjaði í tónleikalívinum og við teim mongu føstulávintsskemtunum í Virkinum á Sandi, sum vit báðir sum oftast vóru partur av. Í sjónleikunum og á sjónleikaferð vóru vit eisini saman. Ongantið gloymi eg, tá vit báðir saman við góðum fólki spældu, í stóra leikinum um Kálv lítla. Elis hevði høvuðsleiklutin sum Sandoyarprestur og leikti hann hendan so meistarliga væl. Elis var útbúgvinn gartnari í Íslandi og í 70'unum vóru eg og ein floksfelagi tvey á á rað í starvsvenjing í vakstrarhúsinum á Royndarstöðini í Hoyvík har Elis tá starvaðist. Har lærdu vit nógv um gróður og blómur. Eftir tað bygdi hann sær sítt egna framkomna vakstrarhús omanfyri heimið á Kjálkanum á Sandi. Í tónleikalívinum var Elis sera virkin. Fyrst við fleiri orkestrum í Íslandi og tá hann seinni kom heim til Skopunar var hann m.a. við í kenda Sandoyarorkestrinum Buldursholinum og í Tóna Trio saman við Sigurdi Bærandsen sála og Terja Dalsgaard. Elis spældi trummur við Geislum á Sandi og við mongun øðrum orkestrum. Eg byrjaði sum teknikari í Útvarpi Føroya í 1986, og frá tí degi at Elis kom í Útvarpi í 1989 var tað altíð ein sonn gleði at arbeiða saman við honum, í øllum teim mongu góðu sendingunum, hann legði fyri dagin. Tað sum Elis setti sær fyri,

kom sníkjandi so spakuliga longu í 2012. Fleiri ymisk sløg eru av hesi sjúku og Elis var raktur av tí ringasta. Elis koyrði tó á við fullari meg, og í 2015 ferðaðust vit víða um við beinleiðis Upp á Tá sendingum. Vit vóru í Reykjavík, Esbjerg, Sønderborg, Skúvoy, Gøtu, Kollafirði, Skálavík, Skopun, til allar dansibandsfestivalarnar, og so ógloymandi túrin í Nuuk í Grønlandi. Har var útvarpssøga skrivað tá vit í samfullar 3. tímar samsendu við grønlandska og íslenska útvarpið í felags beinleiðis Upp á Tá sending. Eg undraðist hví Elis dreiv so ógvusliga á við øllum hesum beinleiðis sendingunum, men skilti tó sum fráleið, at Elis hugsaði longur fram, og vildi gera og uppliva hetta alt, áðrenn sjúkan gjørdi meira um seg. Tá Elis kendi á sær at røddin fór at bila, so heitti hann á meg um at koma við í sendingina sum medvertur, og sum fráleið bleiv eg røddin hjá Elisi í sendingini burturav. Men hóast røddin hjá Elisi var viknað, var sinnið og hansara jarnvilji enn tann sami. Hann valdi tónleikin og skrivaði trúliga manusskript til hvørja einastu Upp á Tá sending. Og heilt fram til mai mánaða í fjør ferðaðust vit aftur og aftur kring landið við sendingini.

Góði Elis, viljan og áræði hevði tú altíð. Tað gav at bíta tá tú misti stoltleika, og lívsverk títt, vakra vakstrarhúsið á Kjálkanum. Eisini tá lívsins stormar raktu og einkardótturin Mia gjørdist álvarsliga sjúk, vísti tú tína styrki og var Guði takksamur, tá hon gjørdist frísk aftur. Sama vilja og áræði vísti tú, tá Parkinson sjúkan rakti teg. Eitt er tó vist, at tú hevði heimsins bestu konu í Jonnu, sum so trúføst stóð tær við lið í øllum lívsins viðurskiftum, og eisini kæru børn tíni og abbasynirnir, sum elskaðu teg so nógv. Í juli 2017 skuldu tú og Jonna

aftur til Noregs á dansibandsfestivalarnar, men tá forðaði sjúkan fyri, at tú kundi koyra stóra kampingbil tykkara. Tá var Jonna skjót, vandi seg við bilin nakrar dagar og so fóru tit avstað á norsku vegirnar, og alt gekst væl. Tit fingtu aftur eitt ógloymandi summar í Noregi. Hetta gleddi teg so ómetaliga nógv. Góði Elis, tú var og er ein viti á leiðini hjá mongum í somu støðu sum tú var. Ikki at fella í fátt, men fáa sum mest burtur úr lívinum, sama hvussu tað lagar seg. Góða Jonna og børn við fam- ilju, góðu systkin hjá Elisi, og øll ið stóðu honum nær. Latum okkum við virðing æra

minnið um Elis, við at gleðast um góðu løturnar, og góða tónleikin. Má Harrin í himli geva troyst og styrki. Kæri vinur mín, tú er farin um sýnina, men minnini og tónleikurin liva víðari. Vit síggjast aftur ein dag. Eg fari at enda við orðunum hjá Williami Kristoffersen úr Ole Ivars: *Alle har sin egen stjerne, der på himmelen Du vil aldri miste den, den finns der på himmelen.* Við dansibandskvøðu Vinur tín Finnur

Minningarorð um mostir okkara Jóhanna Lamhauge, f. Sivertsen

Mostir var dóttir Marin og Martin Sivertsen í Norðdepli, hon var yngst av 5 systkjum. Hon giftist við Jákup Lamhauge av Glyvrum, tey bygdu sær hús í Saltangará, eitt fjálgt og hugnaligt heim, har tey hava búðleikast síðani. Mostur var ógvuliga góð við børn og hevði hon eitt fantastist barnatekki, vit eru nógv, sum hava notið gott av hennara umsorgan og kærleika, hon var mostir við stóra M og fastir við stóra F. Teirra heim hevur altíð staði opið fyri okkum, okkara familjum og eisini okkara vinum, eitt rúmligt heim. Tað var altíð so deiligt og fjálgt at koma út til mostir og Jákup, har var so hunaligt, mostir var so nærverðandi og hevði altíð tíð at spæla við okkum børn, bæði úti og inni. Tey fingtu ongi børn sjálvi, men ynskti beiggja okkara kom út til tey at verða, tá hann var 4 ára gamal. Tey hava verið sera takksom fyri hann og tóku sær av honum sum sín egna son, eisini var mostir ein góð verðmóðir og omma, og hon náddi eisini at blíva langomma. Mostir dugdi væl við hondunum, bæði við stokkum og nál, og hon helt seg ikki aftur í, bæði at tapetesera og mála, og sera væl gerin var hon, eisini dugdi hon væl at gera mat. Hon var ógvuliga hittinorða og skemtingarsom. Tey síðstu árinu stríddist mostir nógv við sjúku - gigt - hon hevði ofta nógva pínu og hon var so kedd tí hon ikki fekk gjørt tað stóra, ofta kundi hon taka til: eg nýtti onki longur.

Mostir dámdi væl at ferðast, men vegna sjúku, vóru tey ikki so ofta uttanlanda tey síðstu árin, tó so, fyri einum ári síðani føldi hon seg so mikið væl, at hon helt tey skuldu fara ein túr við Norrønu, og fingtu tey eisini ein góðan túr í Danmark. Men afturkomin bleiv mostir aftur vánalig, og síðsta árið var ógvuliga strævi fyri mostir, hon var inn og út av Landssjúkrahúsinum og røktarheiminum í Runavík og heima av og á. So kom Korona og ongin kundi koma at vitja, tað var heilt forferdilig, bæði fyri mostir og Jákup og fyri okkum øll. 25. apríl sovnaði mostir stillisliga inn, hon orkaði ikki meir, men flutti heim í teir ævigu bústaðir.

Heim heim til Himmals tað ber Til tað heim hann tilreiðar mær ger Rættir út sína særdu hond Og eg stígi á snjóhvíta strond

Góða mostir takk fyri alt tað tú var fyri okkum øll. Jákup - tú og mostir vóru so góð, tit vóru eitt fyrimyndarligt par. Saknurin er stórur, men størstur er saknurin hjá tær góði Jákup og tykkum, beiggja, Kætrin, Jóhanna Bjørg v/fam. Hans Jákup og Filip, má Jesus vera tykkara troystari. Bodil, Erland, Pól, Jónfríða og Ingibjörg v/fam